

บนรอยร้าว

www.puendee.com

นวนิยายไทย

บทรอยร้าว • เพชรน้ำค้าง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, ธันวาคม ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เพชรน้ำค้าง.

บทรอยร้าว.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๕๓๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-563-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

ศุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชณัฏ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสตรา

รจนา คงทน

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘บนรอยร้าว’ นวนิยายที่สามารถนำปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างแผ่นดินไหว มาเปรียบเทียบกับปัญหาครอบครัวได้เป็นอย่างดี ว่าระหว่างรอยร้าวได้โลกที่กระทบกระเทือนเสียดสีกันจนเกิดแผ่นดินไหวนั้น ก็เหมือนกับรอยร้าวระหว่างครอบครัวของ นัจจว ที่สร้างบาดแผลลึกในใจเด็กหญิง และส่งผลให้เธอกลายเป็นเด็กมีปัญหาหนักหน่วง

เพชรน้ำค้าง ชี้ว่าการหย่าร้างนั้นเป็นเรื่องปกติ อาจเกิดขึ้นกับครอบครัวใดก็ได้ ชีวิตสมรสที่ลุ่ม เป็นเพียงปัญหาหนึ่งของคนเคยรักที่ลงเอยด้วยการตัดสินใจแยกทางกันเท่านั้น แต่สิ่งที่ครอบครัวดังกล่าวต้องเผชิญ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย คือการจะประคับประคองช่วยเหลือกันและกันต่อไปอย่างไร นั่นต่างหากนับเป็นสิ่งสำคัญกว่า

ปัญหาครอบครัวคือปัญหาทั่วไปของชีวิต เพราะแม้ไม่หย่าร้างก็เชื่อว่าทุกครอบครัวจะราบรื่นสุขสมบูรณ์เสมอไป เมื่อยอมรับตรงนี้ได้ก็อาจช่วยให้ตัวปัญหาดูเล็กลง และแก้ไขได้ง่ายขึ้น

การมีความหวังและความปรารถนาดีต่อกันในครอบครัว รวมทั้งเยื่อใย ความผูกพันที่เคยมีต่อกัน น่าจะมีส่วนช่วยมากพอในการเยียวยาประสานรอยร้าวได้ในที่สุด

บนรอยร้าว

เพชรน้ำค้าง

ภาพที่ปรากฏบนจอทีวีขนาดใหญ่ที่เจาะฝังลึกเข้าไปในผนังห้องสีขาว โพลน เป็นภาพสี่ชัดเจนขนาดใหญ่กว่าสี่สิบนิ้ว บุรุษร่างสูงใหญ่ในสูทสีขรึม ยืนอยู่เบื้องหน้าแผนที่ประเทศไทย และกำลังพยากรณ์อากาศไปเรื่อยๆ ด้วย ที่ทำสุภาพ ความชัดเจนของเครื่องทีวีทำให้มองเห็นเส้นสายละเอียดของ ไบหน้าชัดเจนยิ่งนักไม่ต่างอะไรกับว่าเขากำลังยืนอยู่เบื้องหน้าจริงๆ รูปหน้า ค่อนข้างสี่เหลี่ยมมีแก้มตอบลึก รับกับปลายคางที่นุ่มปลายเพียงเล็กน้อย ตา สองชั้นยาวรีดูเข้มจัดได้คิ้วเข้มเรียงเส้นหนาเป็นรูปเฉียงตรง

ผู้ที่นอนดูทีวีอยู่ตามลำพังคือสตรีชราวัยแปดสิบ ร่างเล็กบาง จนทำให้ แก้อันนอนตัวนั้นดูใหญ่โตเทอะทะผิดส่วน ไบหน้าคอมเหยี่ยวนจมอยู่ในหมอน- นุ่มจนเห็นไบหน้าเล็กๆ โผล่พ้นออกมาเพียงนิดเดียว ตาหริ่มองจอทีวีมีแวว ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา ครูใหญ่ก็ถอนใจยาวและเอื้อมมือไปกดปุ่มปิดทีวีเพียงนั้น

ในห้องมืดแม้จะเป็นเวลาใกล้ค่ำ ม่านหนาสี่เล็ดนกดจะปิดบังแสงสว่าง จากภายนอกทุกทิศทาง เสียงฝีเท้าดังขึ้นแผ่วๆ ที่หน้าห้อง ทำให้ผู้สูงวัยกว่า เหลียวไปมอง ประตูห้องถูกผลักเข้ามาซ้าๆ พร้อมเสียงเรียก

“คุณยายคะ”

ร่างโปร่งบางของผู้ที่ก้าวเข้ามาเคลื่อนไหวอยู่ในความสลัว

“มืดแล้วคะ คุณยายไม่เปิดไฟ”

“ไม่ต้องหรอก...มานั่งนี่...”

มือเหยี่ยวนตบที่นั่งใกล้ตัว เลื่อนหมอนอิงไปทางหนึ่งเปิดที่ทางให้ผู้ เข้ามาใหม่ได้นั่งใกล้ชิด

“ยายมีเรื่องจะคุยด้วย”

นิรันตรารถอนใจยาว ขณะทรุดกายลงนั่งเคียงข้างผู้สูงวัยกว่า...เหมือน จะรู้้อยู่ตลอดเวลายายจะคุยถึงเรื่องอะไร

“ยายคะ...ถ้ายายจะคุยถึงเรื่องนั้น”

“ยายอยากให้เราโทร. ไปตามพี่อัคราเขามาพบยายหน่อย” เป็นคำพูดชัดขึ้นเรื่อยๆ “มีเบอร์พี่เขานี้...ใช่ไหม”

“แต่...ยายคะ...”

“เถอะ...ยายอยากพบเขาหน่อย อยากคุยกับเขาเรื่องนั้น เขาอาจจะเข้าใจยาย ยายเชื่อในสิ่งที่ยายมองเห็น ถ้ายายไม่ทำอะไรสักอย่าง แล้วมันเกิดเหตุร้ายแรงขึ้นจริงๆ ละ? ยายยอมเป็นคนเหลวไหล ใครจะว่าอย่างไร...”

หล่อนเงยบ...รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะขัดใจ เพราะคุยกันมาหลายครั้งแล้วเกี่ยวกับเรื่องนี้ ยายว่ายายนั่งทางโนมองเห็นแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่กลืนกินชีวิตคนไทยในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เห็นแม้กระทั่งวันเวลาที่แน่นอน จนหล่อนเองก็ยั่งรู้ลึกซึ้งหัวลูก...

เพราะมันไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก ยายเห็นเหตุการณ์นี้มาหลายครั้งแล้ว ครั้งสุดท้ายเมื่อปีที่แล้วยายมองเห็นเครื่องบินตกและพ้อตายในเครื่องบิน ไม่มีใครเชื่อยายแม้กระทั่งพ่อ...พ้อเสียชีวิตจริงๆ

บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับยาย...หล่อนไม่แน่ใจว่าจะเรียกมันว่าอะไรดี หล่อนเกิดในโลกสมัยใหม่ที่สิ่งเร้นลับเหล่านั้นเป็นเรื่องเหลวไหลเสียเหลือเกิน แต่พอเหตุการณ์เป็นจริงขึ้นมาซ้ำซาก หล่อนก็เริ่มลังเลและไม่รู้จะหันเหไปหาทิศทางไปเชื่ออะไรดี ยายมีความสามารถรู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า ถ้าไม่ใช่ในรูปของความฝันก็จะมีเสียงลึกลับมาเตือนให้ยายทำนั่นทำนี่ และครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มีความเป็นความตายเกี่ยวพันกับหลายๆ ชีวิต

หล่อนโทร. ถึงเขาคือนั้น อัคราเป็นลูกชายอดีตรองอธิบดีกรมอุตุฯ ที่ปลดเกษียณไปนานแล้ว บิดาของเขาเคยเป็นเจ้านายของพ่ออีกทีหนึ่งสมัยพ่อทำงานอยู่ที่นั่น เขาเคยมาฝึกงานกับพ่อพักหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องการพยากรณ์ อากาศก่อนที่จะได้ทุนไปดูงานที่ญี่ปุ่นสองปี เกี่ยวกับวิชาแผ่นดินไหว หล่อนรู้จักเขาในช่วงที่เขามาฝึกงานกับพ่อนั่นเอง แต่นั่นก็นานมาแล้ว สมัยที่หล่อนยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเขายังจำหล่อนได้อยู่หรือไม่

เขารับสายงงๆ พอหล่อนแนะนำตัวเองเขาก็ร้องอ้อ

“ไม่ได้พบกันเสียนาน” เขาว่า “มีธุระอะไรกับพี่ริเปล่า”

“คุณยายของนียากพบพี่อัคราค่ะ ให้โทร. เชิญพี่มาพบที่บ้าน” หล่อนขัดเขินเล็กน้อยเมื่อพูดเช่นนั้น “เห็นว่ามีเรื่องสำคัญ...”

“เอ๊ะ...เรื่องอะไรครับ” เขาแปลกใจไม่ใช่น้อยๆ

“นียากให้พี่อัคราคู่กับคุณยายเองดีกว่า ไม่ทราบว่ามีว่างเมื่อไหร่”

“พຽ່ງนี้หลังเลิกงานแล้วพี่จะแวะไปก็แล้วกัน อาจจะต้องล่าช้าเพราะติดประชุม”

“คะ...ดีคะ...”

หล่อนรู้สึกอึดอัดเสียเหลือเกินกับการโทร. ถึงเขาคั้งนี้ พຽ່ງนี้เขาอาจจะหัวเราะขันแทบตายก็ได้ถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องนี้

ภาพบุรุษร่างสูงหน้าเข้ม ผ่านว็บไปมาในความคิดคำนึง หลายปีที่หล่อนไม่ได้พบเขา ระยะเวลาสั้นๆ ที่เขามาฝึกงานกับพ่อ ทำให้เขาเป็นแขกประจำบ้านอาทิตย์ละหลายครั้ง หล่อนว่าเขาเป็นคนเงียบๆ และส่วนใหญ่จะมอมกันไปมามากกว่าจะมีโอกาสได้คุยกันจริงจัง ตอนที่กลับจากญี่ปุ่นหล่อนเห็นเขาก็แต่ในจอทีวี เมื่อเขาทำหน้าที่เป็นนักพยากรณ์อากาศ เขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมากมาย...

หล่อนนอนคิดถึงทุกคำพูดของยายแล้วก็ต้องถอนใจยาว เดาไม่ออกเลยว่าเขาจะรับฟังเรื่องชนิดนี้ในลักษณะไหน เรื่องที่จะให้เขาเชื่อเขาคงไม่เชื่อ... หล่อนไม่อยากจะเห็นเขามอมยายเป็นตัวตลกเอาเสียเลย...

ลมแรงอยู่ภายนอก และเสียงกึ่งมะม่วงข้างบ้านโยกตัวเสียดสีกระจกหน้าต่างไปมาทำให้นอนไม่หลับ หล่อนลุกขึ้นนั่งและรวบผมยาวสลวยเกล้าเป็นมวยเอาไว้ลวกๆ เหงื่อซึมอยู่บริเวณซอกคอ แม้เครื่องปรับอากาศในห้องจะทำงานอย่างเต็มสปีดของมัน สวมรองเท้าแตะและเดินออกมานอกห้อง แวบผ่านไปห้องของยายก็ได้กลิ่นรูปหอมคละคลุ้ง หล่อนเดินผ่านห้องโถงใหญ่ไปที่ตัวตึกอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องเก็บแผ่นเสียงและสเตอริโอ อันเป็นห้องพักผ่อนของหล่อนโดยเฉพาะ มันเป็นตึกเก่าโบราณลิบห้องที่ดูกว้างใหญ่เสียจนรู้สึกอ้างว้าง เคยมีคนอยู่มากกว่านี้... ครั้งหนึ่งเคยมีพ่อ...

มีแม่... มีพี่น้องอีกสองคน พ่อแม่เสีย พี่และน้องไปทำธุรกิจอยู่ต่างประเทศกันหมดแล้ว เหลือเพียงหล่อนอยู่เป็นเพื่อนยายกับเด็กรับใช้อีกสองคน ยายมีหุ้นส่วนอยู่กับบริษัทการเงินแห่งหนึ่ง และหล่อนก็ทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวให้ยายตั้งแต่เรียนจบมา ชีวิตของหล่อนคับแคบอยู่แค่อยายกับตึกใหญ่กับเรื่องราวเร้นลับที่ยายชอบเล่าให้หล่อนฟังเป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผีสังหรือจิตวิญญาณ

ยายว่ายายเคยตายไปแล้วครั้งหนึ่ง... ตอนนั้นยายอายุแค่สิบห้าปี

“มันเหมือนความฝัน...” ยายเล่า “ยายฝันว่ายายยืนคอยรถไฟกับผู้คนมากหน้าหลายตา บางคนเป็นญาติพี่น้องที่ตายไปนานแล้ว แต่ในฝันเราลืมไปว่าเขาตาย ตอนนั้นยายเริ่มนึกได้ว่าลืมสวมรองเท้ามาด้วย เหลียวไปมองแต่ละคนก็ไม่เห็นมีใครสวมรองเท้าสักคน ยายว่าจะกลับไปเอารองเท้าที่บ้านก็พอตกรถไฟแล่นมาจอด ทุกคนก็เข้าแถวขึ้นรถจะไปที่ไหนสักแห่ง และเรียกให้ยายขึ้นรถตามไปด้วย ในฝันยายบอกเขาว่าจะกลับไปเอารองเท้าก่อน เขาก็ไม่ยอมเอื้อมมือมายื้อยุด ยายแข็งขืนวิ่งหนีมาได้ ฝันว่าเข้าไปแอบในโพรงไม้แคบๆ ก็พอติดใจตื่น”

ตามประวัติเล่ากันว่ายายเป็นนิวมอเนี่ยตอนนั้นใช้ชั้นสูงและหยุดหายใจไปชั่วขณะ ใครๆ ก็นึกว่ายายตาย ตั้งแต่นั้นมายายก็มีความสามารถพิเศษ รู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้เป็นที่เชื่อถือกันในหมู่ญาติสนิท ว่ายายมี อี.เอส.พี. หล่อนเองเห็นคำทำนายของยายที่เป็นจริงมาแล้วหลายครั้ง ครั้งที่ทำให้หล่อนเสียขวัญมากที่สุดก็คือ คราวที่พ่อเครื่องบินตกตาย ยายเตือนแล้วแต่พ่อไม่เชื่อ... พ่อเป็นคนเดียวในบ้านที่ไม่เคยเชื่อเรื่องแบบนี้

ตู้หนังสือสูงท่วมหัว แออัดไปด้วยหนังสือเก่าๆ ที่พ่อสะสมเอาไว้ตอนมีชีวิตอยู่ ส่วนใหญ่เป็นหนังสือวิทยาศาสตร์ที่พ่อชอบค้นคว้า พ่อศึกษาวิชาแผ่นดินไหวจากญี่ปุ่นและอเมริกา ก่อนที่จะเข้าทำงานที่กรมอุตุนิยมวิทยาตำแหน่งสุดท้ายของพ่อก็คือ นักอุตุนิยมพิเศษ ก่อนที่พ่อจะเสียชีวิตจากเครื่องบินตก

ตอนที่อัศรามามีงานกับพ่อ บิดาของเขาเป็นรองอธิบดีอยู่ที่นั่น หล่อนจำได้ว่าห้องนี้เป็นห้องที่เขามาฝึกงานกับพ่อเป็นประจำ มีความทรงจำเกี่ยว

กับเขาไม่มากมายอะไรนัก พุดคุยกันน้อยครั้งถ้าเขามาทานอาหารที่บ้านด้วย ส่วนใหญ่จะมองกันด้วยสายตา เขาเป็นรุ่นพี่เรียนจบก่อนหล่อนไม่ต่ำกว่าสี่ห้าปี ทำทางเป็นผู้ใหญ่เจียบขริม ความพุดน้อยของเขานั้นด้วยก็ได้ ที่ทำให้กลายเป็นคนแปลกหน้าซึ่งกันและกันไปโดยปริยาย...

นิรันตราไม่กล้าเดาถึงความคิดของเขา ถ้าได้รู้ว่ายายต้องการคุยกับเขาด้วยเรื่องอะไร เขาคงไม่ต่างอะไรกับพ่อที่มองยายเหลวไหลเรื่อยมา ยายพยากรณ์แผ่นดินไหวอีกสองเดือนข้างหน้า ในขณะที่เขาเองก็ยังไม่กล้าพยากรณ์ แน่หอน...เขาน่าจะรู้มากกว่ายายในเรื่องนี้ เพราะเขาเรียนมาโดยตรง เขาจะมองยายด้วยสายตาชนิดใดกันแน่

หล่อนหรือแฟ้มเอกสารเก่าๆ ของพ่อเกี่ยวกับวิชาแผ่นดินไหวมานั่งอ่าน ส่วนใหญ่เป็นประวัติแผ่นดินไหวที่อื่นไกลๆ ที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเมืองไทยเลย เมืองไทยไม่ได้อยู่ในโซนที่จะต้องกลัวแผ่นดินไหว แม้ว่าเพื่อนบ้านใกล้เคียงจะหนีเรื่องแบบนี้ไม่พ้น ไม่ต่างอะไรกับว่ามันเป็นแผ่นดินที่ปลอดภัยที่สุดจากภัยธรรมชาติชนิดนั้น แล้วลู่ๆ ยายก็มาพยากรณ์ว่าจะเกิดแผ่นดินไหว คนตายไม่ใช่น้อยๆ ไม่น่าจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ หล่อนไม่เชื่อ...และคิดว่าอัคราก็คงไม่แตกต่างไปจากหล่อนนัก...

* * *

เขามาถึงตอนค่ำ และนิรันตราก็ออกไปต้อนรับเขาที่รถ ไฟภายนอกสลัวและแสงสุดท้ายจากดวงอาทิตย์ก็ยังจับอยู่ที่ขอบฟ้าเลื่อนราง ไฟจากโคมไฟนอกบ้านเปิดสว่างที่ละดวงสองดวง เขารับไหว้เมื่อก้าวออกมาจากรถสปอร์ตสีดำคันนั้น มีรอยยิ้มให้หล่อนนิดหนึ่งเป็นเชิงทักทาย ตาเข้มหรีเข้าหากันนิดๆ ดูจะทบทวนความทรงจำดั้งเดิม

“พ่ออัคราสบายดีหรือคะ” หล่อนทักทายเขาก่อนประสานมือไว้ข้างหน้าสุภาพ เขาดูสูงใหญ่จนหล่อนต้องอยู่ในอาการแหงนคอขึ้นเล็กน้อย

“ครับ...ก็เรื่อยๆ” เป็นคำตอบรับสุภาพเช่นกันมีรอยยิ้มในดวงตาขณะก้มลงมองหล่อน “แปลกตาไป...ไปเห็นที่อื่นคงจำคุณนี้ไม่ได้ แล้วเป็นไงครับคุณยายสบายดี”

หล่อนยิ้มเก๋เล็กน้อยกับคำถามนั้น

“คุณยายก็เรื่อยๆ ค่ะ ปีนี่แก่มากแล้ว เข็มพ้อคราข้างบนดีกว่าค่ะ...”

เขาเดินตามหล่อนมาเรื่อยๆ เสียงรongsเท้ากระทบพื้นหินอ่อนเป็นจังหวะ หล่อนได้กลิ่นโคลนผู้ชายเจือจางมากับลมยามค่ำ ชำเลียงมองเขาก็เห็นเขามองหล่อนอยู่เช่นกัน

“เพิ่งเลิกงานหรือคะ” หล่อนมองผ่านหน้าต่างสี่เหลี่ยมที่ติดกับเสื้อสีอ่อนที่เขาสวมใส่อยู่ผาดๆ “ไม่ทราบพ้อคราหิวรีเปล่า...”

“พี่เรียบริ่อยแล้ว” เขาพูดเรื่อยๆ “พอดีวันนี้ติดประชุม...ก็ร้อนใจอยู่เหมือนกัน เรื่องที่คุณนิโทร. ไปเมื่อคืน”

หล่อนถอนใจ ภายในบ้านเย็นฉ่ำไปด้วยอากาศอีกชนิดหนึ่งที่แตกต่างจากภายนอก มันเย็นฉ่ำและโล่ง หันมากระซิบบอกเขาว่า

“คุณยายรอพบพ้อคราอยู่ในห้องพักค่ะ...นี้จะไม่เข้าไป”

คิ้วเข้มเฉียงขมวดเข้าหากันนิดๆ อย่างไม่เข้าใจอะไรเลย

“เถอะค่ะ...แล้วพ้อคราจะเข้าใจเอง...”

หล่อนพาเขาไปส่งหน้าห้อง จากนั้นก็สั่งให้เด็กรับใช้จัดเครื่องดื่มเข้าไปให้ ตัวเองง่วนอยู่กับการทำของว่างเล็กๆ น้อยๆ ด้วยจิตใจที่ฟุ้งซ่าน ไม่กล้าเดาถึงปฏิกิริยาของเขาเมื่อรู้ถึงสาเหตุที่ยายอยากคุยด้วย สำหรับหล่อนมันช่างเป็นความอึดอัดอย่างยิ่งยวด หล่อนกลัวว่าเขาจะหัวเราะขำขยาดเหมือนอย่างที่ใครๆ ชอบทำ ไม่มีใครที่ชินกับความป็นยายมากเท่าหล่อน ยายคงไม่เชิญเขามาถ้ายายไม่มีความเชื่ออย่างแท้จริงถึงสิ่งที่ยายพยากรณ์ขึ้นมา

หล่อนจัดอาหารว่างให้เขาบนโต๊ะแก้วเล็กๆ รูปทรงกลมที่มีเก้าอี้หนึ่งเพียงสองตัว มันเป็นมุมเร้นลับบนตัวตึกใหญ่ที่รอบข้างเป็นกระจกกว้าง มองเห็นวิวที่สนามหน้าบ้านและสระน้ำอีกทิศหนึ่ง หล่อนอยากคุยกับเขาเรื่องนี้ด้วยอยากรู้ว่าเขาคิดอย่างไร และเขาเชื่อยายมากน้อยแค่ไหน

นั่งเปิดแมกกาซีนคอย และตุนาฬิกาบ่อยครั้ง จากครึ่งชั่วโมงเป็นชั่วโมงเต็มๆ กว่าเขาจะก้าวออกมาจากห้อง แสงไฟสลัวมุมห้องจับสีหน้าเงียบขรึมจับความรู้สึกใดๆ ไม่ได้

หล่อนลุกเดินไปหาเขา พุดแผ่วเบาว่า

“เชิญทานของว่างนิตหนอยก่อนดีกว่าค่ะ นียากคุยกับพี่ด้วย...”

เขาเดินตามหล่อนมาติดๆ ชุดเสื่อกระโปรงติดกันเป็นผ้าช่วยกรุยกราย
ดูบางเบา ทำให้หล่อนดูอบบางในสายตาของเขา อัครามมองเห็นเส้นผม
อ่อนรุ่มร่ายอยู่บริเวณต้นคอระหงขณะก้มตัวเชื้อเชิญให้เขานั่ง

“พี่อัคราคงไม่มีธุระอะไรที่ไหนใช่ไหมคะ” ดายาวรีเหลือบมองมาทาง
เขาขณะถาม และเขาก็เห็นขนตาอ่อนช้อยกะพริบถี่เข้าหากัน

“พี่ไม่ได้ไปไหน”

เขารู้สึกโล่งแค้ได้ทรุดกายลงนั่ง เหมือนเดินทางจากความรทึบมาสู่
ทิศทางที่โปร่งโล่งกว่ากัน ชั่วโงมเต็มๆ ที่เขานั่งฟังเรื่องเครียดๆ ที่เขาเองก็
ไม่แน่ใจว่ามันเป็นไปได้หรือไม่...

จิบน้ำส้มอ้อยอิ่ง คิ้วขมวดยุ่งครุ่นคิด และนิริรันตราภิธามแผ่วเบา

“คุณยายบอกพี่อัคราหมดแล้วใช่ไหมคะเรื่องนั้น”

เขาพยักหน้ารับ พยายามเรียบเรียงความรู้สึกของตัวเอง

“ก็เป็นเรื่องแปลกๆ...” เขาตัดสินใจพูดได้แค่นั้น

“พี่อัคราเชื่อไหมคะ”

คราวนี้เขานั่งอึ้ง สบตาเข้มที่มองเขาเน่วเน่ วงหน้าที่มีปลายคาง
แหลมละมุนดูเครียด และจริงจ้กับคำถามชนิดนั้นของตนเอง...เหมือนหล่อน
ต้องการให้เขาตอบ...

ชายหนุ่มกระแอมเบาๆ ในลำคอ พยายามจัดการอาหารว่างไปเรื่อยๆ
ยืดเวลาหาคำตอบที่เขาต้องการให้มันฟังนุ่มนวลที่สุด

และนิริรันตราภิธามคิดว่าหล่อนได้คำตอบแล้ว...เขาไม่เชื่อ...เสี้ยวหน้าเข้ม
ก้มต่ำเห็นปลายคางบ่มชัดเจน เส้นผมสีน้ำตาลเข้มเรียงเส้นสลวยไปทั้งศีรษะ
จมุกโต่งเป็นสันคมชนิดนั้นทำให้เขาเข้มจัด แม้จะอยู่นอกจอทีวี...หลายๆ
คนว่าเขาน่าจะเล่นหนังหรือเป็นนายแบบเสียมากกว่า หล่อนมองเพลินจน
เกือบลืมคำถามตัวเอง และเขาก็เงยหน้าขึ้น ประสานมือเข้าด้วยกันในระดับ
เหนือริมฝีปากเล็กน้อย

“พี่ไม่อยากลงความเห็นอะไรตอนนี้” เขาว่า “ก็อย่างที่พูด...มันเป็นเรื่องแปลก...”

“คุณยายทายถูกมาหลายครั้งแล้วนะคะ...”

เขาพยักหน้ารับรู้ คิ้วขมวดยุ่ง

“คุณยายเล่าให้พี่ฟังทั้งหมด...พี่ถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องแปลก ไม่ใช่ที่ไม่อยากเชื่อ...แต่...”

เขากระแอมในลำคอ ไม่จบประโยคนั้น

นิรันดราทักหน้าและเม้มริมฝีปากเข้าหากัน พุดแผ่วเบาว่า

“คุณยายพยากรณ์ไว้อีกสองเดือนเท่านั้นนะคะ...”

“พี่จะพยายามหาข้อมูลเพิ่มเติม...ไม่ทราบว่าจะทำอะไรได้บ้าง”

“พี่อัศจรรย์จะไม่เตือนผู้คนไว้ก่อนหรือคะ”

เขาเงยบั้นคิ้ว

และนิรันดราทักน้ำใจได้ว่า มันช่างเป็นคำถามที่เหลวไหลเสียจริงๆ หล่อนกำลังพูดกับใคร เขาไม่ใช่คนงมงายไร้สาระที่พร้อมจะเชื่ออะไรก็ได้

หล่อนเงยบสนิท มันเป็นความเงยบอันน่าอึดอัดทั้งสองฝ่าย เขาจัดการอาหารว่างต่อไปเรื่อยๆ ครู่เดียวก็ยกแก้วน้ำขึ้นจิบและดูนาฬิกาข้อมือ

นิรันดราเดินไปส่งเขาที่รถ ฝนตกพรำลงมาเล็กน้อยเห็นเป็นเส้นสายสีขาวเล็กๆ เขาไขกระจกรถลงเมื่อเปิดประตูก้าวเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ และชะโงกหน้าออกมาเล็กน้อยและสายฝนก็ตกลงมาถูกปอยผมด้านข้าง

“แล้วพี่จะโทร. มา...”

หล่อนมองตามรถที่แล่นออกไปท่ามกลางสายฝนโบกมือให้เขาช้าๆ ก่อนที่จะเดินกลับบ้านในอาการถอยหลัง ช่วงแขนขาวย โบกตอบมาก่อนที่รถคันนั้นจะแล่นลับหายไปจากสายตา

รู้แล้วว่าเขาคิดอย่างไร

เขาคิดว่าหล่อนเหลวไหลไม่ต่างอะไรกับยายนั่นเอง

ยายปิดห้องเงยบเมื่อหล่อนเดินผ่าน ไม่มีแสงไฟเล็ดลอดออกมาให้เห็น เหมือนยายจะเข้านอนแล้ว ยายคุยอะไรกับเขาบ้างเป็นชั่วโมง ไม่มี-

ว่าเขาวัวว่าเขาจะเชื่ออะไรเลย หล่อนไม่เห็นแม้กระทั่งแววสับสนลังเล เขาดูอึดอัดเสียมากกว่าว่าจะตอบคำถามของหล่อนอย่างไรเท่านั้น เขาไม่ได้เชื่อ

* * *

อัคราเอ๋อมือไปกดปุ่มที่ปิดน้ำฝน เมื่อกระจกตอนหน้าทวีความพร่ามัวยิ่งขึ้น ละอองไอน้ำเกาะตัวกันเป็นฝ้าจนมองแทบไม่เห็นถนนเบื้องหน้า มันกระจายตัวหายไปเรื่อยๆ อากาศรอบตัวอ้าวอบ และเขาก็ได้กลิ่นฝนกระจายกรุ่น

ความคิดของเขาทำงานเฉื่อยชา และไม่ปะติดปะต่อกันแต่อย่างใด เขาพยายามคิดไปถึงเวลาชั่วโมงหนึ่งเต็มๆ ที่นั่งฟังสตรีชราคนนั้นพร่ำพูดถึงการพยากรณ์อะไรต่อมิอะไรที่เคยเป็นจริงมาแล้วจากอดีต มันดูเลอะเลือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์เรื่องการเกิดแผ่นดินไหวร้ายแรงในอีกสองเดือนข้างหน้า ฝ่ายนั้นกำหนดแม้กระทั่งวันเวลามาด้วย...วันที่สี่สิบสี่ ธันวาคม...เขาจำได้แม่นยำเพราะมันใกล้วันคริสต์มาสพอดี

“ยายมองเห็นเหตุการณ์หลายครั้ง ตอนแรกก็ไม่แน่ใจคิดว่าเลอะเลือนไปเอง ตอนหลังเห็นชัดเจนเหมือนมีคนมาบอก ยายเห็นแผ่นดินไหวบ้านเรือนพัง เห็นน้ำทะเลสูงเป็นภูเขาพัดท่วมเข้ามา ผู้คนลอยแพเหมือนมดปลวก”

เขาถอนใจยาวเหยียด ทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกมีการพยากรณ์เรื่องแผ่นดินไหวเป็นระยะๆ ทั้งจากผู้เชี่ยวชาญและจากคนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถหยั่งรู้ในเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ และไม่ใช่เฉพาะแต่เรื่องแผ่นดินไหวอย่างเดียวเสียด้วย คนเราพยากรณ์ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ถูกบ้าง...ผิดบ้างไม่มีใครถือเป็นการมณีนรกเท่าไรไม่ว่าจะผิดหรือถูก เขาอาจจะรวมอยู่ในกลุ่มคนไม่ถือเป็นการมณีนรกเหล่านี้ด้วย

แต่คุณพัชราไม่ใช่ผู้หญิงแก่ไร้สาระ เป็นคนที่มีฐานะในสังคมระดับสูง เป็นที่นับหน้าถือตาเรื่อยมา มันจึงทำให้เขาอึดอัดอยู่บ้างเมื่อได้ฟังเรื่องชนิดนี้เหมือนฝ่ายนั้นต้องการให้เขาทำบางสิ่งบางอย่าง โดยที่เขาเองก็ยังไม่รู้แน่ๆ จะทำอะไรได้บ้าง

การพยากรณ์ชนิดนั้นกับงานที่เขาทำอยู่ มันไม่อาจประยุกต์เข้ากันได้
เขาพยากรณ์อากาศจากข้อมูลและหลักฐานที่เห็นชัดเจนนอน มีเครื่องเรดาร์
จับทิศทางลมฟ้าอากาศตลอดเวลา ขนาดนั้นก็ยิ่งพลาดไปได้บ่อยๆ ประสา
อะไรกับการพยากรณ์ด้วยปากเปล่า ด้วยเหตุผลก็คือนั่งทางโนเห็น!

จำได้ว่าเขานั่งฟังไปเรื่อยๆ ตามมารยาทเสียมากกว่าและไม่คิดที่จะขัด
อะไร มันเป็นเรื่องของคนต่างความเชื่อ นิรันตราเองก็คงจะเชื่อคุณยายเอา
มากๆ ทำทางหล่อนผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นที่ท่าไม้ไผ่ใจของเขา

เขาเสียใจอยู่เหมือนกัน ความจริงเขาน่าจะพูดอะไรได้ดีไปกว่านั้น
หล่อนเองก็มีเจตนาดี เขาไม่ยอมให้หล่อนคิดว่าเขามองหล่อนเป็นคนเหลว-
ไหลไร้สาระ

มีจดหมายจากต่างประเทศหลายฉบับ ในตู้จดหมายหน้าบ้าน อัครา
หยิบดูทีละฉบับ ส่วนใหญ่มาจากเพื่อนเก่าๆ ของเขานั่นเองสมัยเรียนอยู่ด้วย
กัน เขาไขกุญแจเข้าบ้าน เสียงวิทยุดังแว่วมาจากห้องริมสุดของตัวตึก ห้อง
นั้นเป็นห้องหลานสาวลูกน้องชายคนเล็ก ที่มาพักด้วยตอนปิดภาคเรียน เขา
ได้ยินเสียงหรีววิทยุลงแทบไม่ได้ยินเสียงอีกต่อไป ชายหนุ่มเดินไปเปิดตู้เย็น
หาเครื่องดื่ม หูแว่วเสียงเดินกุกกักแล้วเงยบหายไปอีกครึ่ง

“นี่...”

เขาเรียก แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบมา

อัคราเดินกลับมาทรุดกายลงนั่งบนโซฟา แล้วแกะจดหมายออกอ่าน
ทีละฉบับ ไม่มีอะไรน่าสนใจ ก็แค่จดหมายถามทุกข์สุขธรรมดา เขามาน
ไปอ่านจดหมายน้องชายคนเล็กด้วยความรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ปกตินิราศจะ
ไม่เขียนจดหมาย มีปัญหาอะไรฝ่ายนั้นจะคุยทางโทรศัพท์เป็นชั่วโมง

แสงจากคอมพิวเตอร์ส่องกระทบบกระดาษสีฟ้าบางเบา ไม่ใช่การ
เขียนที่ยาวอะไร แต่พอรู้ใจความสำคัญทั้งหมด เขาก็ถึงกับอึ้งไป

พี่อัครา...

ความจริงผมน่าจะโทร. คุยกับพี่มากกว่า แต่คิดว่าผมอาจทำให้พี่อึดอัด-

ใจก็ได้ ก็เลยเลือกที่จะเขียนจดหมายแทน ผมจะแต่งงานกับเทรซีสิ้นปีนี้แน่นอนนะ ผมคงไม่กลับเมืองไทย แต่จะหาธุรกิจทางนี้ทำไปเรื่อยๆ ดิตซ์ดักก็แต่เรื่องนัจจา ผมยังไม่อยากให้ลูกกลับมาตอนนี้ เพราะรู้ว่าจะมีปัญหามากนักไม่เคยชอบเทรซีเอาเลย ก็มีปัญหากันมาหลายครั้ง จนผมรู้สึกเหนื่อยใจจนบอกไม่ถูก ผมรักเทรซีมากซะพื้อค แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าผมไม่ได้รักลูก ผมเพียงแต่อยากให้นัจจาโตกว่านี้อีกสักเล็กน้อย เราอาจจะพูดกันรู้เรื่องมากกว่านี้ ผมอยากฝากลูกไว้กับพื้อคชั่วคราว ให้แกเรียนหนังสือทางโน้นไปก่อน อีกสามปีนัจจาจะจบไฮสกูล ตอนนั้นผมก็อยากให้ลูกมาเรียนมหาวิทยาลัยทางนี้ นัจคงโตขึ้นมากตอนนั้น

ผมยังไม่ได้พูดอะไรกับลูกเหมือนกัน อยากคุยกับพื้อคก่อน ถ้าพื้อเคายังไงแล้วผมจะพูดกับลูกทีหลัง ผมขอขอบคุณพื้อคที่ช่วยดูแลแกในช่วงนี้ ยังไงแล้วผมจะโทร. มาคุยกับพื้อคอีกทีนะฮะ

รักและนับถือ

นिरาศ

เขาอ่านจดหมายฉบับนั้นหลายเที่ยว จากนั้นก็พับเก็บไว้อย่างเก๋าส่งไฟสลัวทำให้บรรยากาศรอบตัวซึ่มเซากว่าเดิม ห้องรับแขกกว้างขวางดูชาวโพลนด้วยเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นที่อยู่ในโทนสีเดียวกัน ตาของเขาจับนั่งอยู่ที่งานช่างขนาดใหญ่รูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ที่แกะสลักไว้อย่างวิจิตรพิสดารที่ผาห้องตรงข้าม มันถูกแกะเป็นรูปอะไรบ้าง...จำได้ว่าเป็นของขวัญจากน้องชายวันขึ้นบ้านใหม่...สามปีมาแล้วตอนนिरาศกลับมาเยี่ยมบ้าน เป็นช่วงที่นिरาศหย่าขาดจากเมียคนแรก และมีลูกติดคนเดียวคือนัจจา...

เด็กผู้หญิงอายุแค่สิบสามปีนี้ ตัวสูงชะลูดแก่งก้าง เขาจำเจ้าหล่อนแทบไม่ได้ตอนไปรับที่แอร์พอร์ทเมื่อเดือนที่แล้ว อยู่ไม่กี่วันก็ร้องไห้คิดถึงพ่ออยากกลับ จนบัดนี้ก็เริ่มคุ้นชินไปได้บ้าง แต่ก็ยังมีความหวังที่จะกลับเมืองนอกอีกสองเดือนข้างหน้าอยู่นั่นเอง เขาไม่เข้าใจนिरาศ...การทิ้งลูกเอาไว้เป็นแรมปีในวันคืนข้างหน้า เป็นเรื่องง่ายเพียงนั้นทีเดียวหรือ

คงไม่ใช่เขาที่จะต้องเป็นฝ่ายพูดเรื่องนี้กับเด็ก อัคราไม่รังเกียจถ้าหลานจะอยู่ด้วยไปอีกหลายปี เพราะเขาก็มีความเอ็นดูนั้นจ๋าไม่ใช่หน่อยๆ แต่เขาก็จะไม่ชวนพูดเรื่องนี้กับหล่อน...มันไม่ใช่เรื่องง่ายแต่อย่างไร

เสียงฝีเท้าเดินเรื่อยมาตามพื้นห้อง และอัคราก็เอี้ยวตัวไปมองเด็กหญิงตัวสูงโย่งในชุดนอนนุ่มรุ่ม เดินหัวหุ่ยงเข้าประตูมาพอดี ผมสั้นเป็นกระเชิงล้อมกรอบดวงหน้าค่อนข้างกลม ที่บัดนี้มองจ๋ายอย่างชัดใจ

“ลู่ไปไหนมาคะ...นัจทานข้าวเย็นคนเดียว”

“อ้าว...ไม่รู้ที่ว่าคอย ลู่ไปธุระบ้านเพื่อนมา” เขาเลื่อนกอดกระดาดข้างกายเปิดที่ทางให้หล่อนนั่ง

นัจจาทรงดูกายลงนั่งเอนพิงพนัก เนื้อตัวผอมบางของหล่อนแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกับพนักที่พิงอยู่ ชายาวางกึ่งก้างวางเกะกะไม่เป็นระเบียบตามล่อยๆ ว่า

“พ่อไม่โทร. มาเลยหรือคะ...นัจคอยทุกวัน”

อัคราอึ้ง ตามองจดหมายสีฟ้าที่วางซ้อนอยู่ปะปนกับซองจดหมายหลากสี ตอบอีกอึกว่า

“ไม่เห็นโทร....คงจะยุ่ง...ทำไมนัจไม่โทร. ไป”

“ไม่เคยอยู่เลยคะ” เด็กหญิงถอนใจเฮือก “โทร. ที่ไรคนนั้นก็รับสาย...คนนั้นนะ...แฟนพ่อเขาคนนั้น”

“เทรซี่...” อัคราเอ่ยชื่ออีกฝ่าย

“คะ...คนนั้นแหละ...นัจสั่งไว้ให้พ่อโทร. พ่อก็ไม่เห็นโทร....”

ใบหน้าขาวจั๊ตก็ม่งจนค้างจรดอก เห็นคางเป็นรูปรอยสองชั้นชัดเจนนตาหมองจนเขาพลอยสะท้อนใจรีบปลอบว่า

“ลู่รู้ว่าพ่อกำลังยุ่ง เรื่องเปิดธุรกิจอะไรนี้แหละ”

“พ่อว่าจะมารับนัจอีกสองเดือน ไม่ใช่มาไม่ได้ล่ะ”

เขาเงิบ...ที่คิดว่าไม่ใช่เรื่องง่ายมันดูจะไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ นิราศอยู่ไกล เขาต่างหากที่จะต้องเป็นคนอยู่รับหน้าทุกสิ่งทุกอย่าง

“ถ้าพ่อมาไม่ได้ลู่ไปส่งนัจได้ไหมคะ?” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นถาม มี

ความหวังในดวงตาจนเขาไม่กล้าปฏิเสธ บอกบ๊อดไปว่า

“ทำไมเราไม่คุยกันอีกทีเมื่อถึงเวลานะ...เพราะตอนนี้ลุงก็ยังไม่บอกอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

เด็กหญิงถอนใจ จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน

“น้าไปนอนละคะ...แล้วไงพ่อก็จะตื่นแต่เช้ามาทำอาหารให้ลุง คุณป้าจะมารับไปตอนสายหน่อย น้าคงอยู่กับป้าถึงค่ำเลย ลุงแวะรับน้าที่บ้าน คุณป้าพ่อก็ด้วยนะคะ ถ้าลุงไม่ได้ไปไหน”

เขาพยักหน้ารับ ตามองตามร่างสูงที่เดินเรียกกลับไปยังทิศทางเดิม ร่างในชุดนอนดอกดวงเล็กๆ ลับหายไปในที่มืด และเขาก็ลุกขึ้นยืน เก็บรวบรวมจดหมายใส่ลิ้นชักข้างกาย ตั้งใจว่าเขาจะไม่ตอบจดหมายน้องชาย นิราศ คงโทร. มาเองเร็วๆ นี้ ฝ่ายนั้นจะต้องเป็นคนบอกน้าจนถึงการตัดสินใจทั้งหมด...ไม่ใช่เขา...

๒

นั่งจาดันแต่เช้าเพื่อทำอาหารให้ลุง ปกติลุงจะตื่นสายโด้งและไปทำงานโดยไม่ทานอะไรเลย หล่อนเคยชินกับการปรนนิบัติพ่อตอนอยู่เมืองนอกด้วยกัน จนรู้สึกเป็นความขาด ถ้าตัดความเคยชินชนิดนั้นออกไปจากชีวิต

ไข่มุกสองฟอง กับกาแฟร้อนใสแต่ครีมไม่ใส่น้ำตาล อาหารเช้าสองอย่างนี้หล่อนจำได้ขึ้นใจและไม่ยากเย็นอะไรสักนิดกับการตื่นมาทำให้ลุงทุกวันแรกๆ ไข่มุกแข็งโป๊กไปบ้างแต่หลังๆ หล่อนก็จับเวลาลวกไข่มุกได้ที่ ลุงไม่เคยมีแม่บ้านและหล่อนก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าลุงอยู่ตัวคนเดียวมาได้อย่างไรจนปานนี้

เสียงเปิดปิดประตูห้อง ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าเดินหนักๆ ทำให้หน้าจาดันหันไปมอง ริมตอกไข่มุกถ้วยแก้วใบเล็กและเหยาะเกลือพริกไทยนิดหน่อย กลิ่นน้ำยาโกนหนวดไซยเข้ามาก่อน ตามมาด้วยร่างสูงใหญ่ของลุงที่เดินผูกเนกไทออกจากห้อง... มันไม่ใช่เครื่องแบบทำงานที่หล่อนคุ้นชินตามไปว่า

“ลุงไม่ทำงานหรือคะวันนี้”

“เปล่า...” เป็นคำปฏิเสธสั้นๆ ขณะที่ทรุดกายลงนั่ง มีรอยยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งเมื่อเห็นอาหารเช้าที่หล่อนยกมาเสิร์ฟ

นั่งจาททรุดกายลงนั่ง และนั่งเท้าคางมองลุงไปเรื่อยๆ มองใบหน้าสีน้ำตาลอ่อนไม่ต่างอะไรกับสีกาแฟในถ้วยเบื้องหน้าของลุงนั่นเอง... ความเฉลียวฉลาดของสีผิวทำให้หล่อนขังใจไม่เว้นวายจนต้องถามไปตรงๆ

“ลุงแต่งหน้าบ้างรีเปล่าคะตอนไปออกทีวี”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วนิดๆ

“เปล่านี้...ทำไม”

สีผิวแบบนี้ไม่ควรจะเป็นสีผิวผู้ชายสักนิด... เร็วปากสีค่อนข้างซีดตัดปลายคางเขียวจางๆ ดูน่ามอง แม้ลุงจะไม่ใช้คนรูปหล่อเหมือนพ่อแต่อย่างใด

พ่อรูปหล่อผู้หญิงติดเกียร์วกราว แต่น้ำจาก็ไม่คิดว่าพ่อจะนำมองเท่าลุง พ่อเป็นคนเรียวร่ายยิ้มง่ายเกินไปนั่นเอง ในขณะที่ลุงดูน่าเกรงใจยิ่งกว่า และทำให้หล่อนกลัวยิ่งกว่า กะพริบตาถี่ๆ ขณะแห่ปลายนิ้วก้อยใส่มุมปากข้างหนึ่ง และกัดเล็บไปด้วย

“แล้วเราไม่ทานอะไร” ลุงถามขณะจับกาแพ

น้ำจาส่ายหน้า กัดเล็บแรงกว่าเดิม มันเป็นเล็บนิ้วก้อยที่เริ่มเว้าแห่งความจริงมันเว้าแห่งไปเสียทุกนิ้ว พ่อเคยพาหล่อนไปหาจิตแพทย์ แต่ก็ไม่เห็นช่วยอะไรได้ ที่โรงเรียนว่าหล่อนเป็นเด็กมีปัญหา เรียกพ่อไปคุยด้วยบ่อยๆ แต่ใครบ้างในโลกนี้ที่ไม่มีปัญหา...เด็กคนไหนบ้างที่พ่อแม่ไม่ทะเลาะกัน...แต่ความโชคร้ายของหล่อนอาจอยู่ที่พ่อกับแม่ไม่อยู่ทะเลาะกันให้นานไปกว่านั้น พ่อกับแม่เลิกกันเมื่อหล่อนอายุได้แค่สิบขวบ...

หลุบตาลงต่ำมองปลายนิ้วสะอาดของลุง ขณะจับถ้วยกาแพบนโต๊ะหลวมๆ มันโค้งตัวเข้าหากันอย่างน่ามอง เล็บของลุงสะอาด ไม่เป็นคราบเหลืองด้วยบุหรี่เหมือนคุณปู่สักนิด ก็เพราะว่าลุงไม่สูบบุหรี่ กลิ่นกายของลุงไม่มีกลิ่นบุหรี่เหมือนพ่อซึ่งสูบบุหรี่จัดวันละหลายๆ ซอง แต่เป็นกลิ่นหอมสะอาดๆ...กลิ่นโอเดอโคโลญที่หล่อนชอบเปิดดมเสมอตอนเข้าห้องน้ำ

“น้ำไม่เห็นลุงสูบบุหรี่” หล่อนพูดขึ้นลอยๆ

“แล้วไม่ดีหรือ”

“ก็แปลกดี”

“อ้าว...”

“พ่อก็สูบ...คุณปู่ก็สูบ...แม่น้ำก็ยังสูบนะ สูบจัดเขียวละบางที”

ลุงไม่พูดอะไรอีก ตีหมาแพครั้งสุดท้ายแล้ววางถ้วยลง จากนั้นก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ลุงอย่าลืมไปรับน้ำนะคะ”

“ตึกหน่อยนะ”

น้ำจาวิ่งตามไปส่งลุงหน้าบ้าน หล่อนปิดประตูเมื่อลุงก้าวจากไป จากนั้นก็เปิดม่านมองตามรถสีดำที่เคลื่อนตัวจากไปอ้อยอิ่ง เป็นวันคืนอ้างว้างที่

พ่อเอาหล่อนมาทิ้งไว้กับลุงโดยส่งข่าวมานานๆ ครั้ง หล่อนพอจะรู้เหตุผลของพ่ออยู่บ้าง คู่รักใหม่ของพ่อไม่เคยชอบหล่อนนั่นเอง พ่อฝายนั่นย้ายเข้ามาอยู่ด้วยในบ้าน พ่อก็ส่งหล่อนมาเที่ยวเมืองไทยสัญญาเป็นมันเป็นเหมาะว่า

“แล้วพ่อจะมารับอีกสองเดือน”

นี่ย่างเข้าเดือนที่สอง แต่ก็ไม่มียี่แวนว่าพ่อจะมารับหล่อนกลับไป หล่อนเกลียดผู้หญิงคนนั้น! คนที่จะมาแทนที่แม่!

* * *

นิรันตราขับรถออกจากบ้านตอนเที่ยง หล่อนนัดกับแพรวที่โรงแรมซึ่งฝายนั่นเป็นประชาสัมพันธ์อยู่ แพรวเรียนจบรุ่นเดียวกับหล่อนและได้งานทำในโรงแรมที่ยายมีหุ้นส่วนอยู่ด้วย ยายฝากฝังแพรวเข้าทำงานเอง แท้จริงยายฝากเพื่อนๆ ของหล่อนหลายคนเข้าทำงานตามบริษัทต่างๆ ที่ยายพอจะมีอิทธิพลอยู่บ้าง

ยายเก็บตัวอยู่ในห้องตั้งแต่เช้า หล่อนไม่รู้ว่ายายคุยอะไรกับอัคราบ้าง และเขาบอกยายว่าอย่างไรถึงความเห็นของยาย ยายอาจผิดหวังก็ได้ที่เขาไม่ถือเป็นเรื่องจริงจิงอะไรเลย แวนตาของเขาบอกหล่อนเช่นนั้น แม้จะไม่ประกาศออกมาเป็นคำพูดชัดแจ้งอะไร ยายติดต่อกันคนผิดแท้ๆ อัคราไม่มีวันจะเชื่อเรื่องชนิดนั้น

แพรวคอยหล่อนอยู่แล้วในห้องอาหารที่แน่นไปด้วยผู้คน ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติและมีคนไทยเพียงไม่กี่คน

“เขาเพิ่งเลิกประชุมกัน” แพรวกระซิบบอกหล่อน “เจ้าหน้าที่อุตุนิยมเขาบินมาจากทั่วโลก พี่วฤณต์ก็มาด้วย...อยู่โน่นแนั้น...”

หล่อนเห็นแพรวโบกมือให้พี่ชาย และฝายนั่นก็โบกตอบ ร่างสูงชาวอยู่ในสูทสีอ่อน เขามองหล่อนผาดๆ เช่นกัน วฤณต์อยู่ในกลุ่มคนไทยและชาวต่างชาติสืบทว่าคนที่กำลังนั่งจัดการอาหารกลางวัน ถัดเขาไปใครคนหนึ่งกำลังนั่งหันข้างให้หล่อน แค้ได้เห็นเส้นผมหยักศกสสวยและช่วงไหล่กว้าง เกยพนักพิงหล่อนก็ดูจะจดจำได้ดีว่าเป็นใคร

“พี่อัครามาด้วยนี่...”

“เธอ...ไหน”

คอตที่ยืนยาวพันกระถางต้นปาล์มออกไปหอดสั้นเข้ามาที่ละนิด เมื่อเห็นเสี้ยวหน้าคมหันมองมาพอดี

“จริงๆ ด้วย” แพรรวว่า “ไม่ได้เจอพี่อัครามาตั้งหลายเดือนแล้ว แก่ไปจมเลย...”

เมนูอาหารในมือของนิรันตรา ถูกเจ้าตัวพลิกดูไปเรื่อยๆ ตามองเพื่อน ก็เห็นยังจับจ้องมองไปที่จุดเดิม วงหน้าขาวในกรอบผมหยิกยุ่งมีริ้วรอยพิวงนิดๆ

“เห็นพี่ว่าตอนนี้พี่อัครามีหลานสาวมาอยู่ด้วย... ลูกสาวพี่นินราศยังไง... จำพี่นินราศได้ไหม? ที่เคยตามจับเราอยู่พักตอนหย่าใหม่ๆ”

“ไปอยู่เมืองนอกแล้วไม่ใช่หรือ”

“เห็นว่าจะแต่งงานอีกแล้วนี่...”

นิรันตราเห็นฝ่ายนั้นไม่กี่ครั้ง มันเป็นสังคมแคบๆ ในหมู่คนรู้จักไม่กี่คน วรุตต์เป็นเพื่อนสนิทของอัคราและเคยไปเรียนเมืองนอกด้วยกัน กลับมาก็ทำงานที่เดียวกัน หล่อนรู้จักวรุตต์ผ่านมาทางแพรวเพื่อนสนิท

สั่งอาหารกลางวันไปคนละอย่าง อีกครั้งที่หล่อนชำเลื่องมองไปที่จุดนั้นก็เห็นอัครากำลังพูดคุยกับฝรั่งสูงอายุคนหนึ่ง เขาดูโดดเด่นแม้จะห่อหมัดมไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา

“วันเกิดพี่วรุตต์อาทิตย์ที่จะถึงนี่” แพรวพูดต่อขึ้นลอยๆ “จะจัดปาร์ตี้ที่บ้าน นิต้องมาให้ได้นะพี่วรุตต์เชิญไว้”

แววดาของหล่อนมองผ่านไปอีกบุรุษหนึ่งซึ่งนั่งถัดไป เขาเหลือบมองมาทางหล่อนเช่นกันจนนิรันตราต้องค่อยๆ เลื่อนศีรษะบังตัวเองจากกระถางต้นปาล์มอีกครั้ง

“ถามถึงนืออยู่เรื่อย ว่าพิกนี้ไม่ค่อยแวะไปที่บ้าน”

ความสนใจของฝ่ายนั้นส่งผ่านมาทางน้องสาว และให้หล่อนรับรู้เป็นประจำจนนิรันตรารู้สึกขัดเขินไปเอง การทำตัวห่างออกมาอาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งก็ได้

“พักนี้ก็ยุ่งๆ กับงานทางบ้าน” หล่อนว่า

“คุณนายเป็นไงบ้าง”

“ก็...แก่มากแล้ว...”

เงาสูงของใครคนหนึ่งปรากฏแวบวาบ ตามมาด้วยเสียงหัวร้องทัก

“คุณนี่เป็นไงบ้างครับ...พักนี้ไม่ค่อยเจอกัน”

วฤนต์นั่นเอง เขาแยกตัวเข้ามาทักทาย ใบหน้าขาวจั๊วะมีรอยยิ้มสุภาพ ขณะก้มศีรษะให้หล่อนนิดๆ

แพรวหัวเราะคิกขندهเลื้อนตัวเองให้พี่ชายนั่งด้วย

“เชิญนี่ให้แล้วนะคะ...วันเกิด...”

“ไปได้ไช้ไหม”

เขาทรุดกายลงนั่ง ตาเข้มจ้องจับอยู่ที่หล่อนไม่วางตา

“คุณนี่หอมไปรีเปล่านี่”

“ค่ะ...” นิรันดร์ายิ้มรับ “พักนี้หน้าหนักลด”

“นั่นสิ” วฤนต์มองน้องสาว “ไม่เหมือนรายนี่อ้วนเอา...อ้วนเอา แล้วนี่สิ่งอะไรกันรึยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” นิรันดร์บอกเขา ซ้ำเล็งมองไปทางด้านหลังและอดถามไม่ได้

“มีประชุมอะไรกันหรือคะ”

“อ้อ...” เขามองตามสายตาของหล่อนไป “เขาเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านแผ่นดินไหวมาจากหลายๆ ประเทศ ก็แลกเปลี่ยนความรู้กัน อาจารย์เก่าแก่ของผมกับอัคราก็มา มีสเตอร์คาร์สันนั่นไง...เคยสอนผมตอนไปเรียนอยู่แคลิฟอร์เนีย ที่กำลังคุยกับอัครานั่นแหละ”

“อ้อ...” แพรวยื่นศีรษะออกมาข้าง “ประชุมกันทำไมคะ บ้านเราไม่มีแผ่นดินไหว”

“ว่าได้หรือ...” วฤนต์หัวเราะหึๆ ตาเข้มจับที่ดวงหน้ามุดมุดของผู้ที่นั่งอยู่เบื้องหน้าอีกครั้ง คราวนี้ไม่พูดอะไร...กระแสนในดวงตาเท่านั้นที่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งไม่เป็นสุขจนกระทั่งบริกรนำอาหารมาเสิร์ฟเขาจึงขอตัวจากไป ไม่ลืม

ที่จะย้าว่า

“วันเกิดต้องไปให้ได้นะฮะ”

แพรวมองตามหลังพี่ชายและหัวเราะคิกอยู่คนเดียว

“สงสัยพี่ชายจะจีบนิแล้วละ ทำไงดี”

“จีบอะไร...”

“จริงๆ นะ... ปานนี้ยังไม่เห็นสนใจใครเลย ผู้หญิงมาชอบก็เยอะเยอะ”

นิรันดราเฉยเสีย จัดการอาหารกลางวันไปเรื่อยๆ ช่างอ่านสายตาของเขากออก ไม่เข้าใจเท่านี้ว่าเขามาชอบอะไรหล่อน วุณด์รุ่นเดียวกับอัครา และดูจะแก่กว่าหล่อนหลายปีทีเดียว

ความคิดของหล่อนวกเวียนไปที่อัคราและการพบปะของเขากับยาย เขาคงไม่พูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง หล่อนเห็นการประชุมวันนี้ของเหล่านักวิชาการ แล้วจึงได้เห็นถึงความเหลวไหลของยายชัดเจนยิ่งกว่าเดิม... คงเป็นเรื่องน่าขบขันสำหรับเขาไปอีกนาน

แพรวคุยถึงเรื่องทางบ้าน เรื่องบิดาของฝ่ายนั้นซึ่งที่ทางเอาไว้ที่ภูเก็ต และจะสร้างรีสอร์ทปีหน้า บิดาของแพรวเคยเป็นเจ้าของเหมืองแร่รายอยู่ทางใต้ ต่อมาขายกิจการและปลดเกษียณ

“พ่อจะให้พี่วุณด์ลาออกจางานทางนี้ และรับช่วงธุรกิจทางโน้น แต่สงสัยจะยาก พี่วุณด์รักงานที่นี้ได้ขั้นปีละตั้งสองชั้น คงไม่อยากลาออกง่ายๆ ตอนนี้อธิบตีก็โปรดเหมือนจะตาย”

หล่อนไม่สงสัย เขาเป็นคนสุภาพและช่างเอาใจเจ้านาย มองไปที่จุดเดิมอีกครั้งคราวนี้หล่อนเห็นแต่ละคนกำลังลุกจากโต๊ะอาหาร วุณด์เดินคุยไปกับอัคราและลับหายไปทิศทางหนึ่ง

ก้มหน้าจัดการอาหารต่อเงียบๆ ฟังแพรวคุยถึงเรื่องสารพัดเรื่องโดยที่หล่อนเองไม่ได้เสริมหรือขัดอะไรขึ้นมาเลย ความคิดของหล่อนทำงานไปอีกทิศทางหนึ่ง สมมติแทบไม่อยู่กับตัวแค่ได้เห็นอัคราอีกครั้ง... ทำไม?

แยกกับแพรวตอนบ่ายจัด ผ่านโต๊ะอาหารโต๊ะยาวที่บัดนี้มีแขกกลุ่มใหญ่เข้ามานั่งแทนที่ หล่อนเดินดูร้านรวงในโรงแรม และแวบเข้าไปในร้านขาย

หนังสือต่างประเทศร้านหนึ่ง มีฝรั่งหลายคนเดินเลือกหนังสืออยู่ในนั้น หล่อนเดินหาหนังสือที่ถูกใจ ครั้งสุดท้ายหล่อนได้หนังสือเกี่ยวกับศาสตร์ลึกลับไปหลายเล่ม ส่วนใหญ่เกี่ยวกับสิ่งเร้นลับที่ยังหาคำอธิบายไม่ได้ มีชั้นหนังสือหลายชั้นแน่นเอียดไปด้วยหนังสือพวกนี้

หยิบเล่มหนึ่งมาเปิดอ่านเพลินๆ และดูรูปไปด้วย เเงาใครคนหนึ่งจวบวาวอยู่ข้างหลัง หล่อนเห็นเงาสูงผ่านไปมาบนหน้าหนังสือ พลันก็ชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงทุ่มๆ ทักทายขึ้น

“คุณนี่นั่นเอง...”

หันไปมองทันควัน ก็พบร่างสูงของอัครายืนอยู่ถัดไป เขากำลังมองหล่อนอย่างแปลกใจ

“มาซื้อหนังสือหรืออะ?”

“คะ...พ้อคราละคะ?” หล่อนเปิดหนังสือในมือใจเต้นขึ้นมาจวบหนึ่ง เเงหน้ามองเขาก็เห็นเขากำลังเปลี่ยนสายตามองไปตามชั้นหนังสือที่อยู่เหนือขึ้นไปอีกชั้น ตาคมหรือล่งเล็กน้อยอย่างซึ่งใจตัวเอง

“หาหนังสืออ่านอะ” เป็นคำตอบเรียบๆ มีอยาวหยิบหนังสือบนชั้นมาเปิดดูผ่านๆ “พอดีวันนี้เรามีประชุมผู้เชี่ยวชาญทางด้านแผ่นดินไหวจากหลายประเทศประชุมเพิ่งเสร็จ”

“อ้อ...”

“คุณนี่มาคนเดียว” ตะแคงมองหน้าหล่อนแวบหนึ่ง

“มาทานข้าวกับแพรวคะ เสร็จแล้วก็เลยเดินหาหนังสืออ่าน”

“ที่นี้เขามีหนังสือดีๆ”

“คะ”

เขาเก็บหนังสือเล่มนั้นไว้ที่เดิมจากนั้นก็หยิบเล่มใหม่ นิรันตรามองตามเสี้ยวหน้าคมที่เงยขึ้นน้อยๆ เขาดูสูงไม่ใช่สูงที่ทำให้ช่วงไหล่ของเขาดูหนาขนาดนั้น หล่อนเห็นยามที่เขาใส่เสื้อผ้าสบายๆ ที่สุด เขาเหลียวมามองอย่างพิศวงเล็กน้อยเมื่อเห็นหล่อนมองเขาอยู่เช่นนั้น

“จะหยิบเล่มไหนอะ... หยิบถึงรีไปล่า”

“นี้ได้แล้วค่ะ” หล่อนกอดหนังสือไว้แนบอก
 เขาหันไปเลือกหนังสือที่ต้องการได้สองเล่ม หันมามองหนังสือในมือ
 หล่อนก่อนจะบอกว่า

“พี่ซื้อให้คุณนิกี้แล้วกัน...”

“ไม่เป็นไรค่ะ...”

“มาซิอะ...คิดเงินพร้อมๆ กันไปเลย”

หนังสือสามเล่ม ถูกวางไว้ที่เคาน์เตอร์เบื้องหน้าแคชเชียร์ จากนั้น
 เขาก็หันมาทางหล่อน

“พี่คุยกับอาจารย์เก่าที่เคยสอนมาวันนี้เกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินไหว”

“หรือคะ”

“อยากคุยกับคุณนิตด้วย...คิดว่าน่าสนใจเรื่องที่คุณขยายเอาไว้ประเด็น
 ทานอะไรด้วยกันนิดหน่อยนะอะ...ถ้าคุณนิตไม่มีธุระอะไรที่ไหน”

มันเป็นคือพี่ซื้อปิ่นในโรงแรมนั่นเองที่เขาพาหล่อนกลับเข้าไปอีกครั้ง
 ที่มุ่มเจียงบง ด้านหนึ่งซึ่งปราศจากผู้คนพลุกพล่าน บรรยากาศภายในหนาว
 เย็นและอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ ของสถานที่ เขาสั่งกาแฟร้อน เช่น
 เดียวกับหล่อน นีรันตรามองใบหน้าค่อนข้างขมขื่นอย่างไม่เข้าใจอะไรนัก เขา
 นั่งประสานมือทั้งสองข้างไว้ในระดับริมฝีปากดวงตาหิ่งห้อยอย่างใช้ความคิด

“พี่คุยกับมิสเตอร์คาร์สันมา ถึงเรื่องแผ่นดินไหวที่แคลิฟอร์เนีย เขา
 บอกเหมือนกันว่ามีการพยากรณ์เอาไว้เป็นระยะๆ ไม่ใช่จากผู้เชี่ยวชาญทาง
 ด้านนี้โดยตรงด้วย แต่จากพวกที่มี อี.เอส.พี. นั่งทางโนเห็นเอาเองอะไร
 แบบนี้มันแปลกไหมล่ะ? บางคนทำนายเป็นตุเป็นตะถึงเหตุการณ์ต่างๆ แล้วก็
 เกิดขึ้นจริงเสียด้วยสิ อย่างเช่น ตอนประธานาธิบดีเคนเนดีถูกฆาตกรรม ก็มี
 คนทำนายเอาไว้ล่วงหน้าแล้วหลายคน ทำให้พี่รู้สึกแปลกใจว่าเขาเชื่อกันด้วย
 หรือเรื่องแบบนี้ อย่างประเทศตะวันตกนี่มีเทคโนโลยีสูง ไม่น่าจะเชื่อเรื่อง...
 อะไรๆ แบบนี้...”

เขาเกือบใช้คำว่า ‘งมงาย’ ...เกือบไปเท่านั้น รู้ว่าหล่อนคงไม่พอใจถ้า
 เขาพูดอะไรในลักษณะนั้น

“แล้วพี่อัคราคิดยังไงคะ” หล่อนถามเขา

“พี่ไม่ทราบจะคิดยังไงเหมือนกัน” เขาสารภาพออกไปตรงๆ

“เห็นว่าแคลิฟอร์เนียจะมีแผ่นดินไหวใหญ่”

“เขาพูดแบบนั้น ก็ไหวถึง ตัดกันมาเรื่อยตรงรอยร้าวที่เดียวกัน”

“แต่เมืองไทยนี่ไม่ได้อยู่ในโซนแผ่นดินไหวเลยนะคะ นิยมไม่เข้าใจว่า มันจะเกิดขึ้นได้อย่างไรกับบ้านเรา”

บริกรเอากาแฟร้อนมาเสิร์ฟ ควันของมันพวยพุ่งและหล่อนก็มองเขา ผ่านวันสีขาว เขาเติมครีมเพียงเล็กน้อยแต่ไม่แตะต้องน้ำตาล ปลายนิ้ว สะอาดเคลือบไหวซ่าง เหมือนจะใช้ความคิดไปด้วย

“ผิวโลกกำลังเปลี่ยนแปลงทุกหนทุกแห่ง มันเป็นไปได้ทั้งนั้น จากอดีต ก็มีแผ่นดินยุบลงไปทั้งแถบ ชุดพบเมืองโบราณกันทีหลัง พบอารยธรรม พบเทคโนโลยี ที่ยังไม่พบก็มีเยอะแต่สันนิษฐานกันเอาเองตามคำเล่าลือ มันทำให้เราเชื่อว่าแผ่นดินที่เราคิดว่ามั่นคงที่สุดแล้วแท้จริงมันก็ไม่ได้มีความมั่นคงเอาเลย โลกเปลี่ยนตัวเองไปได้เรื่อยๆ”

นิรันตราจิบกาแฟช้าๆ หล่อนมองคิ้วยุ่งๆ ที่ค่อยคลายตัวออกจากกัน เขายิ้มกับหล่อนทางดวงตา

“พี่ต้องขอโทษที่พูดอะไรไปวันนั้นในเชิงไม่เชื่อถือคุณยาย... พี่เพียงแค่คิดว่าเราควรจะมีหลักฐานและยึดเหตุผลได้มากกว่านั้น”

“คุณยายทายอะไรแม่นมาหลายครั้งแล้วเหมือนกันคะ ว่าแต่พี่อัคราคอยให้ใครฟังบ้างรีเปล่าคะ”

เขาส่ายหน้าไปมาช้าๆ

“ยังไม่ได้พูดให้ใครฟัง ที่น่ากลัวก็คือรู้วันเวลาที่แน่นอนด้วย พี่ไม่คิดว่าจะมีใครเชื่อง่ายๆ ถ้าพูดไป”

หล่อนเงยบ

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า พี่จะไม่ทำอะไรเสียเลย” เขาริบพูดต่อเมื่อเห็นแววตาของหล่อน “พี่ว่าจะหาข้อมูลเพิ่มเติม อาจได้ความจริงอะไรเพิ่มขึ้นมาบ้างก็ได้ ซึ่งก็ดี...เราจะได้ระแวงระวังเอาไว้”

ถาดแก้วใสของว่างเล็กๆ น้อยๆ ถูกนำมาเสิร์ฟ ไม่มีอะไรมากนอกจากขนมเค้กก้อนเล็กสีทอง ห่อกระดาษแก้วสีสวย อัครามองปลายนิ้วยาวเรียวที่ค่อยๆ เกาะกระดาษแก้วออกเสียงดังกรอบแกรบ มันเป็นนิ้วเรียวยาวสวยงาม สีเคลือบเล็บเป็นสีอ่อนเหมือนสีเนื้อ หล่อนสวมเสื้อแขนยาวผ้าเนื้อบางเบา สีฟ้าอ่อน กระโปรงพลีตจับกลีบพองทั้งตัวทำให้หล่อนดูมีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นมาบ้าง เสื้อคอปิดตุ้มนุ่มเหมือนนายซี ผมสลายเป็นเกลียวเคลียไหลข้างหนึ่ง ดูคล้ายขดเชือกอันโต ตุ่มหูรูปดอกไม้สีเดียวกับชุดที่สวมใส่ทำให้หล่อนดูอ่อนหวานในสายตา...เป็นการมองนานเกินไปจนเขารู้สึกถึงความผิดปกติ รีบเบือนสายตามองไปทางอื่นและหล่อนก็ถ่มขึ้นลอยๆ

“วันนี้พี่อัคราไม่ทำงานหรือคะ”

เขาเหลือบดูนาฬิกา

“บ่อยๆ ที่ต้องไปธุระอีกหลายแห่ง มีเลี้ยงค่านีกับมิสเตอร์คาร์สัน...” เหมือนเขาจะพูดกับตัวเองเสียมากกว่าจะพูดกับหล่อน “ต้องไปรับยานักตองค้ำๆ...อ้อ...ตอนนี้พี่มีหลานสาวมาอยู่ด้วย ลูกนินาส”

“หรือคะ?”

“ที่แรกว่าจะมาอยู่แค่ซัมเมอร์...” เขาถอนใจนิดหนึ่ง กำลังคิดว่าเขาพูดมากเกินไปหรือเปล่า ความคิดของเขาทำงานหนักในเรื่องนี้จนขาดด้วย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะทำอย่างไรกับหล่อนต่อไปดี เขากลัวว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ถ้าเด็กหญิงรู้ว่าพ่อไม่ได้ต้องการให้กลับไปเมืองนอกอีกแล้ว...

“ก็...มีปัญหานิดหน่อย เด็กกำลังเหงา...”

นรินตราสบตาเขาแต่เขามองไปทิศทางอื่น

“อาจไม่ได้กลับไปเมืองนอกอีก”

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ”

ชายหนุ่มอึ้ง กำลังคิดว่าเขาจะบอกหล่อนดีหรือไม่ก็พอดีหล่อนรีบพูดขึ้น

“ทำไมไม่เอาไปฝากไว้ที่บ้านล่ะคะ ตอนพี่อัคราไปทำงาน นึกไม่มีใครมีแต่คุณยาย บ้านกว้างเขียวชะ มีที่เล่นเยอะเยอะ นึกเองก็เหงา”

เขามองหล่อน มีแววครุ่นคิดในดวงตาก่อนตัดสติใจ

“ถ้าไม่รบกวนคุณนิมากินไปนะฮะ”

“ไม่เลยคะ นึกก็อยากมีเพื่อน บางทีไปซื้อบปิ้งคนเดียวก็เหงาเหมือนกัน”

“ดีฮะ ถ้างั้น พี่จะได้ไม่ห่วง”

เขาเห็นความจริงใจในดวงตาของหล่อน ที่ทำให้ไม่อยากปฏิเสธ ไม่มีอะไรจะดีสำหรับน้องจามากไปกว่าการได้ผู้หญิงด้วยกันพูดคุยด้วย เขาเองไม่เข้าใจเด็กหญิงนัก นิราศว่าบุตรสาวเป็นเด็กมีปัญญา เขาเริ่มมองเห็นปัญหา รางเลือนแม้จะไม่ชัดเจนนัก แต่ปัญหาอาจจะมากขึ้นก็ได้ถ้าเด็กหญิงรู้ว่าไม่มีใครต้องการแก่อีกแล้ว

แยกกับนิรันตราวันนี้ เขาเห็นความสนิทชิดเชื้อระหว่างเขากับหล่อน ที่เพิ่มขึ้นมาอีกนิด หลังจากที่เป็นคนแปลกหน้ากันมาแสนนาน เขาไปส่งหล่อนที่รถและหล่อนก็ชะโงกหน้ามาบอกว่า

“จะเอายายนั่นไปวันไหนก็โทร. บอกนินะคะ นิไปรับให้ที่บ้านก็ได้”

ปลายคางเรียวแทบจะเกยขอบหน้าต่างรถ เมื่อพูดเช่นนั้น ตาสีน้ำตาลอ่อนโยนฉายแสงจ้าเห็นแฉกในดวงตาท่ามกลางแสงแดดยามบ่ายจัด

“แล้วพี่จะโทร. ไป” เขายิ้มใส่ดวงตาหล่อนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะถอยหลังจากมาให้หล่อนออกรถ มันเป็นรอยยิ้มที่มีมนต์ขลังจนหล่อนชะงักไปอีตี่ใจ!

นิรันตราโบกมือให้เขา จากกระจกรถหล่อนเห็นร่างสูงยื่นเอามืออ้อมวงกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างถอยกลับไปทีละก้าวสองก้าว อะไรกันนั่นเกี่ยวกับบุรุษนี้ที่จับหัวใจหล่อนเสียเหลือเกิน เสน่ห์? คงไม่ใช่...อัคราไม่ใช่ผู้ชายรูปหล่อขนาดต้องมองเหลียวหลัง ต้องได้คุยและใกล้ชิดกับเขานั้นเองหล่อนจึงจะเห็นบางสิ่งบางอย่างที่ว่านั่น มันเป็นธรรมชาติในตัวเขาที่ปราศจากความเสแสร้งเหมือนผู้ชายทั่วไป หล่อนอาจจะเห็นเพียงคนเดียวก็ได้เพราะหล่อนเริ่มสนใจเขาไม่ใช่น้อย ช่างเป็นความสนใจที่พุ่งขึ้นมาจนน่าแปลก

ถอนใจยาว...หันเหความคิดไปเรื่องอื่น ก่อนที่จะเกิดความสับสนใจมากกว่านั้น หล่อนสับสนใจเพราะหล่อนไม่เคยสนใจใครง่ายดายขนาดนี้ มัน